इत्युक्तः प्राह सुग्रीवो भ्रातरं हेतुमद्वचः। प्राप्तकालममित्रघ्नो रामं सम्बोधयन्निव। १६१२०
हृतदारस्य मे राजन् हृतराज्यस्य च त्वया। किं मे जीवितसामर्थ्यमिति विद्धि समागतं।
एवमुक्त्वा बहुविधं ततस्तौ सन्निपेततुः। समरे बालिसुग्रीवौ शालतालशिलायुधौ।
उभौ जघ्नतुरन्योन्यमुभौ भूमौ निपेततुः। उभौ ववल्गतुश्चित्रं मुष्टिभिश्च निजघ्नतुः।
उभौ रुधिरसंसिक्तौ नखदन्तपरिक्षतौ। शुशुभाते तदा वीरौ पुष्पिताविव किंशुकौ।
न विशेषस्तयोर्युद्धे यदा कश्चन दृश्यते। सुग्रीवस्य तदा मालां हनूमान् कण्ठ आसजत्। १६१२५
स मालया तदा वीरः शुशुभे कण्ठसक्तया। श्रीमानिव महाशैलो मलयो मेघमालया।
कृतचिह्नन्तु सुग्रीवं रामो दृष्ट्वा महाधनुः। विचकर्ष धनुःश्रेष्ठं बालिमुद्दिश्य लक्ष्यवत्।
विस्फारस्तस्य धनुषो यन्त्रस्येव तदा बभौ। वितत्रास तदा बाली शरेणाभिहतो हृदि।
स भिन्नहृदयो बाली वक्त्राच्छोणितमुद्वहन्। ददर्शावस्थितं रामं ततः सौमित्रिणा सह।
गर्हयित्वा स काकुत्स्थं पपात भुवि मूर्च्छितः। तारा ददर्श तं भूमौ तारापतिसमौजसं। १६१३०
हते बालिनि सुग्रीवः किष्किन्ध्यां प्रत्यपद्यत। ताञ्च तारापतिमुखीं तारां निपतितेश्वरां।
रामस्तु चतुरो मासान् पृष्ठे माल्यवतः शुभे। निवासमकरोद्धीमान् सुग्रीवेणाभ्युपस्थितः।
रावणोऽपि पुरीं गत्वा लङ्कां कामबलात् कृतः। सीतां निवेशयामास भवने नन्दनोपमे।
अशोकवनिकाभ्यासे तापसाश्रमसन्निभे। भर्तृस्मरणतन्वङ्गी तापसीवेशधारिणी।
उपवासतपःशीला तत्र सा पृथुलेक्षणा। उवास दुःखवसतिं फलमूलकृताशना। १६१३५
दिदेश राक्षसीस्तत्र रक्षणे राक्षसाधिपः। प्रासासिशूलपरशुमुद्गरालातधारिणीः।
द्व्यक्षीं त्र्यक्षीं ललांटाक्षीं दीर्घजिह्वामजिह्वकां। त्रिस्तनीमेकपादाञ्च त्रिजटामेकलोचनां।
एताश्चान्याश्च दीप्ताक्ष्यः करभोत्कटमूर्द्धजाः। परिवार्य्यासते सीतां दिवारात्रमतन्द्रिताः।
तास्तु तामायतापाङ्गीं पिशाच्यो दारुणस्वराः। तर्ज्जयन्ति सदा रौद्राः परुषव्यञ्जनस्वराः।
खादाम पाटयामैनां तिलशः प्रविभज्य तां। येयं भर्त्तारमस्माकमवमन्येह जीवति। १६१४०
इत्येवं परिभर्त्सन्तीस्त्रास्यमाना पुनःपुनः। भर्तृशोकसमाविष्टा निःश्वस्येदमुवाच ताः।
आर्य्याः खादत मां शीघ्रं न मे लोभोऽस्ति जीविते। विना तं पुण्डरीकाक्षं नीलकुञ्चितमूर्द्धजं।
अप्येवाहं निराहारा जीवितप्रियवर्ज्जिता। शोषयिष्यामि गात्राणि व्याली तालगता यथा।
न त्वन्यमभिगच्छेयं पुमांसं राघवादृते। इति जानीत सत्यं मे क्रियतां यदनन्तरं।
तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा राक्षस्यस्ताः खरस्वनाः। आख्यातुं राक्षसेन्द्राय जग्मुस्तत् सर्व्वमादितः। १६१४५
गतासु तासु सर्व्वासु त्रिजटा नाम राक्षसी। सान्त्वयामास वैदेहीं धर्म्मज्ञा प्रियवादिनी।
सीते वक्ष्यामि ते किञ्चिद्विश्वासं कुरु मे सखि। भयं त्वं त्यज वामोरु शृणु चेदं वचो मम।
अविन्ध्यो नाम मेधावी वृद्धो राक्षसपुङ्गवः। स रामस्य हितान्वेषी त्वदर्थे हि समावदत्।
सीता मद्वचनाद्वाच्या समाश्वास्य प्रसाद्य च। भर्त्ता ते कुशली रामो लक्ष्मणानुगतो बली।